

Mortens Østergaards tale ved Radikale Venstres landsmøde

Taler

Morten Østergaard
Partileder for Radikale Venstre

Dato

15. september 2018

Sted

Hotel Nyborg Strand

- 1 Tak, for den varme modtagelse.

Men først og fremmest tak fordi, at når man er sammen med jer, så kan man mærke glæden, optimismen og troen på at vi kan gøre en forskel.

5

Jeg tror, det er fordi, I har det ligesom mig: At det der med politik, der skal man nogle gange være så uendeligt tålmodig. Men ikke lige nu. Fordi når vi mødes om tolv måneder til landsmøde igen, så har vi haft chancen for at genstarte Europa, rejse befolkningernes tillid – sammen med de progressive bevægelser og partier på tværs af kontinentet – til, at kun når vi samarbejder, så kan vi skabe fremgang, sikkerhed og tryghed for alle europæere ved Europa-Parlamentsvalget.

10

- 15 Og når der er gået tolv måneder, så har vi forhåbentlig skiftet den handlingslammede, stillestående regering ud, som vi har nu, med en ny regering og en ny statsminister og en ny retning, der vil bringe Danmark fremad. Der er da kun grund til at være optimistisk.

20

Den her weekend i september er blevet et ikon i dansk politik. Vi holder landsmøde her i Nyborg, så er der Dansk Folkeparti i Herning, og så plejer Socialdemokraterne egentlig også at have kongres. Den har de flyttet til næste weekend. Det tror jeg ikke, vi skal lægge noget i, de flytter på så mange ting, om jeg så må sige.

25

Men det betyder i hvert fald, at hvis folk synes – og det er det, jeg oplever – at indimellem, så kan det der, der foregår inde på Christiansborg, det kan godt virke som én stor støvsky. Hvad er forskellene egentlig? De traditionelle partier og statsministerkandidater læner sig mere og mere mod hinanden, ingen kan

- 30 rigtigt se, hvad forskellen er. Men i den her weekend, der er jeg ikke i tvivl om, at der kan folk se, at der er forskel i dansk politik.

Fordi det gør en forskel.

- 35 Om man vil vores vej, hvor vi går forrest i klimakampen, fordi vi mener, at det er vores ansvar at sørge for, at også de kommende generationer kan leve på planeten, som vi gør i dag.

- 40 Eller deres vej, hvor jeg tror, de i Herning stadig sidder og diskuterer med sig selv, om klimaforandringerne overhovedet er menneskeskabte og noget, vi skal beskæftige os med.

- Vores vej, hvor vi føler det som en bydende nødvendighed, at hver eneste generation sikrer, at vores børn får flere muligheder og bedre uddannelse, end vi selv fik.

- Og deres vej, hvor man år efter år har båret finanslove igennem, hvor man har skåret på al uddannelse i Danmark og dermed også truende institutionslukninger, der vil gøre, at flere skal rejse længere for at få en ungdomsuddannelse eller en videregående uddannelse. Og et uddannelsesloft som har taget muligheder fra unge, som vi andre havde, da vi voksede op og tog en uddannelse.

- Vores vej, som handler om at løse integrationsproblemer. Udbrede vores fællesskab til flere. Tage ansvar, når der er humanitære konflikter i verden. Bruge FNs verdensmål som en udviklingsplan for, hvordan vi sikrer, at færre mennesker behøver at flygte for at leve.

- 60 Og så deres vej, som er nedskæringer på udviklingsbistand, hånt om internationale konventioner og et paradigmeskifte, hvor vi skal stoppe integrationen, inden det går for vidt. Det dyreste synspunkt af alle. I menneskelig forstand og i økonomisk forstand. Hvor dem, der kommer hertil, nu ikke engang må have lov til at forsørge sig selv.

- 65 Og vores vej, som er af den klare overbevisning, at det mest succesfulde globale samarbejde mellem frie nationer, vi kender som den europæiske union, er vores største chance for selv at få kontrol med vores fremtid. Selv at løse de store,

globale udfordringer, vi ikke har en chance for at klare uden de andre.

70

Og deres vej, som er, at vi skal have en afstemning om, hvorvidt vi overhovedet skal være med i EU, skal sætte grænsebomme op og vende verden ryggen.

Jo, mine damer og herrer, der er sandt for dyden forskelle på politik.

75

Forleden var jeg i parterapi med Kristian Thulesen Dahl, det var hos Danmarks Radio, Slotsholmen, hvor man havde sat sig for at få ordnet den sag. Og til deres store forbløffelse, så kunne vi godt være i radiostudie uden at skændes med hinanden. Og jeg forstår også, at Kristian Thulesen Dahl i sin tale i dag har sagt, at det er jo ikke Morten, der er noget galt med, det er politikken.

80

Der vil jeg bare sige, at jeg er sikker på, at Kristian er både god ved dyr og klæder sig varmt. Men det er deres politik, den er galt med. Vi er bare godt gammeldags demokratisk uenige. Og det er jo derfor, jeg siger uden tøven, at når vi vil have en ny regering, så er det fordi, vi vil have en ny politik og en ny retning for Danmark.

85

Det er derfor, jeg kan garantere, at en ny regering, som vi bringer til magten, sætter en ny kurs for Danmark, kommer til at trække tingene mere i vores retning og gør sig uafhængig af Dansk Folkepartis politik og deres retning.

90

Og så må Socialdemokraterne og Venstre og alle de andre jo finde ud af, hvad de vil. Men vi ved, hvad vi vil.

I dag fremlægger vi en plan. Vi har kaldt den FREMAD! 132 konkrete, rigtige løsninger på virkelige problemer. Det er vores søkort, når vi skal stævne ud mod fremtiden. Og når vi peger på Socialdemokraterne for at få en ny regering, så er det jo ikke fordi, vi håber, at det mislykkes. Det er jo ikke for at genere Mette Frederiksen, at vi vil gøre hende til statsminister. Det er jo fordi, vi gerne vil sætte et skib i søen sammen. Men vi vil kende kursen, og vi spiller med åbne kort.

100

Vores søkort ligger her på alle stolene. Man kan bare kigge på det. Der er ikke et eneste af de politiske forslag, der er ultimative krav. Der er ikke nogen, vi ikke vil samarbejde med, for at opnå det. Men det vi siger, det er, at før vi sætter et skib i søen, så vil vi vide, hvor vi skal sejle hen. Og vi må have en politisk aftale om,

105

hvilke pejlemærker vi navigerer efter, fordi hos os er det nu engang sådan, at
mandaterne, de er altid villige til at tage ansvar, men de står ikke til fri
110 afbenyttelse. Men kan ikke tælle vores politik fra og regne vores mandater med.

Jeg kan høre nede fra pressebordet, at de allerede er begyndt med det der: Jo,
men hvad med mandaternes logik? Undskyld mig. Det her er Nyborg Strand.
De er Radikale Venstres landsmøde. I skal ikke komme her og belære os, den
115 samlede forsamling af slingrefise, håndsæbe, budding som Svend Auken ikke
kunne sømme på væggen, håndtasker og jernnæver, om mandaternes logik. Vi
forstår så udmærket, hvad det handler om. Og det handler om, at hvis man vil
danne regering i Danmark, så skal man bruge et flertal. Vi vil rigtig gerne være
med til at bringe en ny regering til magten i Danmark, men så skal det være
120 fordi, at kursen er sat, og den peger fremad.

Og jeg kan godt forstå, hvis folk ind imellem rækker ud efter panodilglasset, hvis
de slår ind og ser den politiske debat, som den kører på Christiansborg, fordi,
det der måske kan synes uendeligt småt ude i virkeligheden, det kan blive
125 kæmpestort inde på Christiansborg. Mens det, der for folk opleves som store
bekymringer, store udfordringer, det kan dårligt snige sin vej ind i den politiske
debat. Og det er måske allermest tydeligt, når det handler om udlændinge og
integration.

Jeg skal ikke på nogen måde sige, at vi ikke har udfordringer, at vi ikke skylder
svar. Men jeg vil gerne stille et spørgsmålstegn ved, om når vi kigger på, at der i
det første halvår af i år er kommet 800 flygtninge til Danmark, som har fået
opholdstilladelse – det er cirka otte per kommune – er vores største udfordring
så, hvordan vi skal leve sammen med de nye medborgere, eller er vores største
135 udfordring, hvordan man overhovedet skal leve i nogen af vores kommuner om
50 eller 100 år, hvis vi ikke får gjort noget ved klimaforandringerne?

Jeg kan se, der er babyer til stede. Nogle af de her dejlige nyfødte, man får lyst til
at kramme og passe på. Der er måske også en enkelt gravid mave eller to. Nogle,
140 der tænker, hvad er det for en verden, jeg sætter børn ind i? Virkeligheden er
den, at vores ansvar for dem, der kommer til verden i år, er større, end I måske
tror. Fordi inden de får en chance for overhovedet selv, med deres kryds, at tage
del i vores demokrati og påvirke, hvilken retning vores land skal i, så kan det
være for sent. For eksperterne siger, at om 17 år, der er skaden på planten, på
145 vores klima, uoprettelig.

Så dem, der kommer til verden i år, de skal leve med konsekvenserne af de beslutninger, vi tager, og måske især dem vi ikke tager, uden nogensinde selv at
150 have haft en chance for at få indflydelse på det. Jeg spørger mig selv, hvad jeg skal sige til min søn, når han i 2030 skal stemme for første gang.

Jeg forestiller mig, at han tænder for vandhanen, sætter glasset for munden, kigger op på mig og siger: Far, det smager af klor? Så kigger jeg på ham og siger:
155 Jo, men altså, vi sørgede da for, at der var gris på gaflen hver eneste uge i børnehaven. Kan du ikke huske, hvor glad du var for det?

Jo, siger han så, men far, når jeg cykler ned på min uddannelse, så siger fysiklæreren, at bare den luft, jeg har indåndet med de giftige partikler, der er i
160 luften, det har afkortet mit liv i den anden ende, hvorfor har I ikke gjort noget ved dét? Arh, sønnike, nu synes jeg, du og fysiklæreren skal være glade for, at du ikke mødte en eneste, der havde burka på på hele din cykeltur ned på den skole.

Jamen, hvis det ikke var virkeligt, så er det jo latterligt, men det er virkeligt. Det
165 er sådan, politik bedrives, og det er derfor, at vi i vores plan giver et konkret bud på, hvordan vi kan reducere CO2-udledningen med 60 pct. allerede i 2030. Det er ikke et gram for meget. Det er snarere for lidt. Det er ikke et sekund for hurtigt. Det er snarere for langsomt.

170 Men vores bud er, at hvis vi har modet til det, så kan vi gøre med landbruget og med transporten, præcis som vi har gjort med energien, som i 2030 næsten vil være fuldstændig med sin grønne omstilling, så al strøm i stikkontakten, al varme i radiatoren, kommer fra vedvarende energikilder. Hvis vi tør, så kan vi omstille dansk landbrug og vores transportsystem i en grøn, bæredygtig retning,
175 som verden vil flokkes om for at få lov til at følge efter. Det er bare et spørgsmål om at komme i gang.

Så er det jo alligevel tydeligt, at der bliver diskuteret flygtninge og integration. Det vil jeg heller ikke gå uden om i dag. Men jeg vil starte med at bede jer om at
180 kigge på maleriet herovre, for når man er på Hotel Nyborg Strand, så kan man se Storebæltsbroen. Den var vi imod i Radikale Venstre. Altså sådan rigtigt imod. Og derfor tænker jeg, at det er meget godt lige at få sagt til folk: Vi kommer ikke til at hive bropillerne op og sætte færgerne ind igen. Vi har accepteret tingenes tilstand. Vi kan godt lide den bro.

Men den alvorlige pointe er, at jeg tror faktisk, der er nogle, der har det med vores udlændinge- og integrationspolitik præcis som med Storebæltsbroen. Vi lider jo ikke af den illusion, at hvis bare man havde ført den politik, man gjorde i 190 90'erne, inden Anders Fogh tog over i 2001, så havde der i dag ikke været flygtninge i verden og ingen integrationsproblemer i Danmark. Tværtimod synes jeg, det er vigtigt, at vi erkender, at der også var problemer, som vi bekvemt gik udenom. Problemer, som fik lov til at vokse sig store, fordi vi ikke havde øje for dem. Problemer, som vi ikke gik til med samme ansvarlighed, som 195 vi gør på alle mulige andre områder.

Men i samme åndedræt, så må vi også sige, at det er jo ikke sådan, at de to årtier der så er gået inden da, hvor man hver og hveranden måned har ændret i udlændingelovgivningen, fejret det ved at spise lagkage og så troet, at dét kunne 200 løse problemerne, at det har klaret opgaven.

Tværtimod må man sige, at hvis man kunne lagkagespise sig ud af integrationsproblemerne, så burde de jo være løst for længst. Men det får man kun forstoppelse af. Forstoppelse af al den symbolpolitik, som intet har med 205 virkelighedens verden at gøre og derfor kræver, at vi finder nye og bedre svar, så vi rent faktisk løfter integrationsudfordringerne. Ikke som en straf mod dem, der er kommet hertil, og dem, der lever med dem. Men som en hjælp og som en håndsækning til at skabe et samfund, hvor vi lever sammen og ikke bare ved siden af hinanden.

210 Og det var jo derfor, jeg tog ud og brugte dage og nætter i de her udsatte boligområder, mens de andre opførte det samme gamle teaterstykke inde på Christiansborg, i forbindelse med regeringens udspil om de udsatte boligområder. Og jeg synes, det største falsum i den her debat det er, at de 215 mennesker der lever hver eneste dag med konsekvenserne, der hvor integrationen ikke endnu har slået til, at de skulle være ligeglade med problemerne.

Jeg sad inde i Vollsmose en aften på det, der hedder Bøgetorvet, som er det sted, 220 hvor politiet ofte er rykket ud, når der har været uro i bydelen. Jeg sad og snakkede med en af butiksindehaverne, som var sur på boligforeningen og politiet og alle mulige andre over, hvorfor der nu skulle laves om på hans forretningsvilkår. Men det interessante var, da jeg så fandt ud af, at han var far

- 225 ligesom jeg, og hans dreng skulle til at i skole, så kom vi til at snakke om, hvad han tænkte om det. Så sagde han: Ja, jeg går og leder efter en skole, hvor nogle flere af børnene har dansk som modersmål, fordi jeg tror egentlig, at det er bedst for min dreng at gå på sådan en skole frem for den nærmeste.
- 230 Eller når jeg talte med institutionsledere for daginstitutioner, der oplevede, at forældrene ringede for at finde ud af, hvor skal jeg sætte mit barn i vuggestue eller børnehave for at give dem de bedste chancer? Der, hvor institutionen er blandet og afspejler det samfund, som de skal leve i.
- 235 Jeg synes, vi skylder dem at løse de reelle problemer. I stedet for, som de andre, at gå uden om den varme grød, så skal vi placere os med begge ben solidt plantet i det, og lad os bare tage ét eksempel: Der er tretten gymnasier i Danmark, hvor flertallet af elever har tosprogsbaggrund. Der er næsten 300 gymnasier i Danmark. Hvorfor er det, at vi ikke kan få et lovforslag – og for min skyld
- 240 kunne det være et hastelovforslag – der gjorde, at regionerne, når de tildeler pladserne, kunne få lov til at sørge for, at alle vores ungdomsuddannelser afspejler befolkningssammensætningen, så vores børn og unge går i skole med hinanden og tager en ungdomsuddannelse sammen med hinanden.
- 245 Hvorfor er det, at det lovforslag lader vente på sig fra undervisningsministeren og regeringen, men lovforslaget om at borgmesteren skal have en bøde, hvis han ikke vil give hånd til de nye statsborgere – fordi han hellere vil sige uk, eller hvad han nu har fundet på -- det kan mølles igennem Folketinget på et øjeblik.
- 250 Hvis vi har modet, så kan vi vise, at integrationsproblemerne de kan løses, hvis vi ikke straffer dem, der har dem, men i stedet løser dem sammen med dem. Så kan vi vise, at det at tage ansvar i verden ikke behøver at være på bekostning af det hjemlige fællesskab. Hvis vi tør, så kan vi.
- 255 Fordi, vi er et samfund, hvis vigtigste grundstof er tillid. Den tillid, vi har til hinanden, den tillid, vi har til vores muligheder, i den verden vi lever i, og den tillid, vi har til, at vi har en plads i fællesskabet.
- Og der er én institution, som mere end nogen anden har ansvaret for at sikre, at
- 260 alle børn får den type tillid til sig selv, til sine muligheder og til sit fællesskab. Det er folkeskolen. Og det er også derfor, vi har så mange forhåbninger til, hvilken folkeskole vi kunne få.

265 En skole, hvor børnene trives, fordi glade børn lærer bedst. En skole, hvor lærerne har tid til at løse opgaven, tid til at forberede og samarbejde og skabe en varieret skoledag med bevægelse hver eneste dag. Et skoleskema, der giver plads til, at man hver eneste uge kan komme ud i samfundet og lære, ud i naturen, ud i kulturen, ud på virksomhederne.

270

Men i dag er vi også nødt til at erkende, at den folkeskole, som vi også har ansvar for, den er overreguleret og underfinansieret.

275 Så når regeringen nu foreslår, at der skal være flere timer i dansk og matematik og kortere pauser sågar, et nyt standardskema, der skal rulles ud over samtlige folkeskoler, så mener vi, at vejen fremad er en anden. Vores bud er, at når nu børn kun går i skole ét sted, og vi som forældre jo primært har brug for at vide, hvornår vores egne børn har fri, så er der jo ingen grund til, at alle børn i 3. klasse har fri på det samme tidspunkt om torsdagen.

280

Lad nu skoleskemaet blive tilrettelagt af den enkelte skole, ud fra de lokale forhold de har, og bruge den understøttende undervisningstid, som man finder bedst for at nå målet om en varieret skoledag, om en åben skole, om en skole, hvor man kan dække af for hinanden, så man ikke skal have uuddannede vikarer
285 hentet ind. Og lad os give den ekstra saltvandsindsprøjtning: 1 milliard kroner til at indsætte op imod 1800 flere folkeskolelærere, så de har tiden til at lykkes med opgaven og skabe den bedste skole for alle børn, uanset hvor i Danmark de går i skole.

290 Fordi hvis vi tør, så kan vi sikre, at folkeskolen ikke er noget, der bliver valgt fra, men noget, der bliver valgt til som den fantastiske institution, den er og skal være.

295 Der er meget på spil. Og jeg kan også godt forstå, indimellem, hvis man sådan lige tænker, ah, men kan vi blive ved at kæmpe alle de der kampe? Skal det lige være os? Man må også acceptere, hvad er folkestemningen osv.

Men en gang imellem sker der det, at så møder man et menneske, som på en eller anden måde griber én om hjertet og gør, at man får lyst til bare at kæmpe videre.

300

Sådan et menneske er Sergeot Uzan. Jeg mødte ham igen forleden, da den

franske præsident havde besøgt Krudttønden og mødt de pårørende for ofrene ved det forfærdelige terrorangreb i Danmark i februar 2014. For Sergeot Uzan er
305 far til Dan Uzan, der mistede sit liv foran den jødiske synagoge i København, hvor han stod vagt, da terroristen kom forbi og tog ham af dage med meningsløs vold.

Når man møder Sergeot i dag, så siger han: Vi lever i en mistillidens epoke. Vi
310 kan ikke løse nogle af vores problemer med had og hævn. Vi er nødt til at rense vores hoveder for fordomme. Vi er nødt til at kæmpe for at få lov at give i stedet for bare at få lov at få. Vi er nødt til at møde hinanden med tillid, styrke vores fællesskab, drive os fremad med medmenneskelighed.

315 Og så siger jeg til jer, at jeg skal jo ikke tage Sergeot Uzan til indtægt for et eneste af vores politiske synspunkter. Men jeg har det bare sådan, at hvis han kan blive ved, med alt det han har tabt, oplevet det værste man kan i livet – nemlig at overleve sine børn – så kan vi også.

320 Så kan vi også blive ved at kæmpe for, at børnene i Sjælsmark Kaserne ikke skal bo der i årevis og leve et børneliv, vi aldrig ville tillade andre børn i Danmark.

Så kan vi godt blive ved at kæmpe for, at fattigdom ingen plads får i Danmark ved at afskaffe fattigdomsydelserne, som jo kun er indført, fordi det flertal, der
325 har indført dem, siger, at det rammer dem med anden etnisk baggrund. Vi vil ikke acceptere fattigdom, uanset hvem det rammer. Det hører ikke til i vores Danmark.

Og vi kan fortsætte kampen for, at vi ikke skal se, gode medborgere få deres
330 familier revet fra hinanden, fordi de ikke engang i deres eget fædreland har de samme rettigheder som andre EU-borgere, når deres børn bliver integrationsvurderede, eller deres ægtefæller sendt ud af landet, selvom de kunne forsørge både dem og sig selv.

335 Hvis Sergeot Uzan kan kæmpe for medmenneskelighed, kæmpe for fællesskab, kæmpe for humanisme, så kan Radikale Venstre også, uanset hvad der sker, blive ved med at kæmpe, fordi hvis vi tør, så kan vi bryde en ny vej og sørge for, at de værdier, der har kendetegnet vores samfund, også kommer til at vise vejen fremad.

340

Vi ved godt, hvad vi vil. Vi ved, hvordan vi vil bringe Danmark fremad. Vi ved, hvordan vi vil sørge for, at vi kommer til at leve sammen i stedet for at mere opsplittet samfund. Vi ved, hvordan vi vil skabe ægte tryghed i stedet for at vende ryggen til verden og overlade staklerne til sig selv.

Vi har fremlagt en plan. 132 konkrete initiativer mod et grønnere, et friere og et stærkere Danmark. Så nu er tiden jo kommet til at række ud efter samarbejde med alle dem, der vil i vores retning. Tiden er kommet til at smøge ærmerne op i stedet for at melde hus forbi. Til at møde verden med hinanden i hænderne i stedet for med næven knyttet. Til et opgør med symbolpolitikken.

Fordi det er det, der er vores vej. Det er det, der er vores retning. Og hvis vi tør, så kan vi. Og de kampe, man opgiver på forhånd, det er de kampe, man aldrig vinder. Skal vi sætte kursen fremad, så lad os gøre det sammen. Tør vi, så kan vi.

Kilde

radikale.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Politisk tale, Radikale Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mortens-oestergaards-tale-til-radikale-venstres-landsmoede-2018>